

ŽIVLJENJE

SVETEGA JANEZA BOSKA

1815 - 1888

**9-leten deček
je vsak dan
peljal vole na
pašo. S seboj
si je nesel
malico: kos
belega kruha.**

Na paši ga je
že pričakoval
drug deček, ki
pa je bil
revnejši – za
malico je imel
kos črnega
kruha. Vsak
dan sta si ga
dečka
zamenjala.

**Temu dečku je ime
Janez Bosko.
Mami, ki peče hlebe
belega kruha, je ime
Marjeta in je
učila svojega Janeza
velikodušnosti.
Družina je živela v hiši v
zaselku Becchi.
Oče Franc je
umrl, ko je Janez imel
komaj 2 leti.**

**Janez je imel
dva brata:
Antona in
Jožefa.**

Otroci se niso samo igrali, ampak so tudi delali kot pravi kmetje. Ob koncu žetve je mama učila svoje fante, da se zahvalijo Bogu za pridelek:

»Zahvalimo se Bogu. Dober je bil z nami. Dal nam je vsakdanji kruh.«

V mrzlih zimskih večerih so se pri hiši večkrat ustavili reveži, ki so prosili za večerjo. Mama Marjeta jih je vedno sprejela in jim postregla s toplo večerjo. Janez jo je spraševal, zakaj to dela. Mama je odgovarjala: **»Bog je povsod, še posej pa v revežih.«**

Pri 9-ih letih je Janez imel sanje, ki so zaznamovale celo njegovo življenje. Videl je množico divjih živali. Skrivnostna žena mu je rekla: **»Vidiš, tole je tvoje delovno področje. Kar boš videl, da se bo v tem hipu zgodilo s temi živalmi, boš moral storiti z mojimi sinovi.«**

Namesto podivjanih živali so se prikazali krotki jagenjčki in takoj nato množica veselih fantov, ki so poskakovali in tekali okrog, kakor da bi hoteli pozdraviti to čudovito Gospo. Janez je bil zmeden, Gospa pa mu pravi: **»Ob svojem času boš vse razumel.«** Janez in njegova mama sta razumela, da je v teh sanjah načrtana Janezova življenjska pot.

Janez se je naučil
rokohitrskih
spretnosti. V
nedeljo popoldne je
pripravil svojim
prijateljem
in sovaščanom
predstavo.
Vstopnica na
predstavo pa je
molitev rožnega
venca in
ponovitev
župnikove pridige.

Janez je tri leta delal pri Moglijevih na kmetiji. Ni mogel biti doma, ker se brat Anton ni strinjal s tem, da bi Janez hodil v šolo.

Janez se je po treh letih vrnil domov, ker se je najstarejši brat poročil in odselil.

Vsak dan je obiskoval šolo – 5 km v vsako smer je prehodil peš, ne glede na vreme.

Med počitnicami je Janez zbiral okrog sebe otroke iz vasi. Pripovedoval jim je zgodbe, igrali so se in peli. Mnogi niso poznali Boga in Janez jim je pripovedoval o njem, učil jih je moliti. To je bil že zametek oratorija.

**Ko je bil Janez
star 20 let, se
je odločil in
vstopil v
bogoslovje.**

**5. junija 1841
je bil Janez
Bosko
posvečen v
duhovnika.
Postal je 'don
Bosko'.**

Don Bosko je po cestah mesta Torino srečeval zapuščene dečke. Spoznaval je predmestje, kjer je bila velika revščina. Dečki, ki jih je srečeval, so bili žalostni, prestrašeni, skoraj divji. Podobni so bili tistim zverem iz sanj pri devetih letih.

**Don Bosko se
je srečal s
fanti na trgu,
kjer so čakali,
da bi jih
kateri od
mojstrov vzel
na delo.
Večina od
njih je cel dan
postopala
brez dela.**

**Don Bosko
je obiskoval
zapore, kjer
je srečal
veliko
mladih
fantov.**

Premišljeval
je, da ti fantje
nebi bili v
zaporu, če bi
v mestu kdo
poskrbel
zanje.
Odločil se
je, da bo on
poskrbel za
fante, da bi se
izognili
zaporu.

Prvi deček,
ki ga je don
Bosko srečal,
je bil Jernej
Garelli.
Ni znal
skoraj
ničesar:
ne brati,
ne pisati,
ne moliti,
znal pa je
žvižgati.

**Don Bosko je
zmolil z
Jernejem
molitev
Zdrava Marija.
To se je
zgodilo
8. decembra
1841.**

Jernej je čez tri dni k don Bosku pripeljal še svoje prijatelje. To je bil pravi začetek oratorija in izpolnjevanje sanj iz devetih let.

**Med tednom
je don Bosko
obiskoval
fante, kjer so
delali. Fantje
so bili tega
zelo veseli.**

Ob večerih so se nekateri fantje zbirali pri don Bosku, ki jih je učil. V šolo niso hodili in don Bosko je tako postal njihov učitelj. Niso se učili samo branja in pisanja, ampak tudi lepega krščanskega življenja.

**Pred prazniki
so fantje
oblegali don
Boskovo
spovednico.
Učil jih je, da
je skrivnost
sreče
v prijateljstvu
z Bogom.**

Pri delu s fanti se je don Bosko izčrpal in je resno zbolel. Ko je ozdravel in okreval na svojem domu pri mami Marjeti, se je vrnil v Torino. Z njim je prišla tudi mama.

Maja 1847 se je zvečer k don Bosku zatekel premočen fant. Prosil je, da bi smel prenočiti pri don Bosku. Le-ta ga je sprejel, da mu ne bi bilo treba spati pod kakšnim mostom.

Kaj kmalu so se temu fantu pridružili tudi drugi. Tako je don Bosko nudil fantom dom. Čez dan so hodili delat, zvečer pa so dobili toplo juho in posteljo.

Prva, ki je
don Bosku
pomagala,
je bila
njegova
mama.
Prodala je
vse, kar je
imela, da je
lahko kupila
moko za
polento za
fante.

**Med prvimi
fanti, ki so bili
z don Boskom,
je bilo nekaj
takih, ki so
želeli don
Boska
posnemati:
delati za fante,
ki nimajo
doma. Tako so
leta 1854
nastali
salezijanci.**

**Don Bosko je učil svoje fante
raznih obrti: čevljarstva, šiviljstva,
kovaštva. To pa zato, ker je videl,
da mojstri fante izkoriščajo in
morajo delati tudi po 15 ur
dnevno; drug razlog pa je, da so
pri obrtnikih fantje srečali odrasle,
ki so grdo govorili in se grdo vedli.
Don Bosko je ustanovil razne
poklicne šole. Zelo rad je rekel:
»V vsakem mladem je točka, ki
je občutljiva za dobro. Naloga
vzgojitelja je, da jo najde in na
njej gradi.«**

Don Bosko je zgradil veliko cerkev Marije Pomočnice – v zahvalo Mariji za vse, kar je naredila v njegovem življenju.

Posebna oblika
zahvale Mariji
pa so sestre
hčere Marije
Pomočnice –
ustanovil jih je,
da bi vedno
živele don
Boskovo zahvalo
Mariji in bile po
njenem zgledu
„pomočnice“
med mladimi.

**Don Bosko je umrl
31. januarja 1888
v Torino. Le malo
pred smrtjo je
rekel tistim, ki so
bili okrog njega:
»Povejte mojim
fantom, da jih vse
pričakujem v
nebesih.« To velja
tudi nam –
DON BOSKO NAS
PRIČAKUJE V
NEBESIH.**